

μὴ λάβει ἐξιλέωση ἢ σκιά τοῦ γονιοῦ παρὰ ἀπὸ τοῦ παι-
διοῦ τὸ δεξιὸ χέρι... Πέθανε τώρα τὸν ἀργὸ θάνατο τοῦ
μαρτυρίου... Κι ἄς ἔβγει ἡ ψυχὴ σου κομματιασμένη,
ὅπως ἐκομματίασες τὴν εὐτυχία ἐνὸς σπιτιοῦ...

Κάθε φράση συντροφεύονταν κι ἀπὸ μουγκρὸ ἤχο πὺν
ἄφινε τὸ ὀρητικὸ πέσιμο τοῦ ροπαλοῦ πάνω στὸ σῶμα
πὺν ἄσπερε. Τὰ κόκκαλα ἔτριζαν ἀπαίσια σὰν ἔσπαζαν και
μάταια οἱ γοερὲς ἐπικλήσεις γιὰ βοήθεια τάραζαν τὴ σι-
γαλιὰ τοῦ ἔρημου τόπου. Μὰ τὸ αἷμα δὲ ξεχείλισεν ἀπὸ τὸ
στόμα παρὰ ὕστερα ἀπὸ ὦρα. Τότε μόνον ἀπεφάσισεν ὁ
αὐτόκλητος δῆμιος νὰ σύρει τὸ κουφάρι ὡς μέσα στὶς πυ-
κνὲς ζαχαροκαλαμιές, ἀφίνοντας ἀξιόλογη προσφορὰ στὰ
κοράκια.

Ἔτσι ἡ διάπλατη στράτα ἀναλάβαινε πάλι τὴ χαρωπὴ
τῆς ὄψη.

Ἄσσιουτ 1923

ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΑΓΚΑΡΑΔΑΣ

ΗΔΟΝΗ

Ὅσο ἀπλώνει τὸ τρελλὸ γιορτᾶσι
τῆς ἄγριας καὶ μεγάλης τρικυμίας,
τόσο, στὰ βρόχια τῆς τραχειᾶς μανίας
σφιχτοδεμένη ἡ σάρκα, νὰ χορτάσει

δὲ δύναται... τὸ λυγερὸ κορᾶσι
μεθᾶ — ὦ γάυρη ὀρμὴ ἐπυθνίμιας —
τ' ἀψὺ κρασι στῆς ἡδονῆς τὸ τᾶσι
σπουδὴ στερνὴ στὴ φλόγα τῆς θυσίας.

Στερνὰ καὶ τᾶνθος τῆς μικρῆς λαγνείας
στὴ μυρωδιά του τὴ βαρεῖα χυμένη
θάνοιξε στὴν ἀγκάλη τὴ σφιγμένη...

Τὰ φύλλα ἀργά, σὰ χιόνι, θὰ μαδήσουν,
σὰν νὰ ζητοῦν ἀσκέπαστα νὰφίσουν
τάχνάρια τῆς γλυκειᾶς ἀκολασίας...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Στὸ κέδροιο κρεββάτι ἀποστάζει
σταλαγματιὰ τὸ σαρκικὸ μεθῦσι,
στὸ σῶμα ρίγο ἔχει θροήσει
κι ὕπνος βαρὺς στά βλέφαρα κουρνιαρίζει.
Στὴν πόλη ἡ ζωὴ στριγγὰ οὐρλιαρίζει.
καὶ φτάνει — βουητὸ ἀπὸ μελίσι —
στοῦ παλατιοῦ τὰπόψηλα νὰ στήσει
μιας ζωῆς τὸ Θρόνο πού σπαράζει.
Ἡ ρήγισσα τὸ στρῶμα ἔχει ἀφίσει
πού ἀνάβρυσε τῆς ἡδονῆς τὸ συντριβάνι
καὶ τὰ ρεμβά της μάτια ἔχει γυρίσει
στὸ ὄραμα στῆς Ἀλεξάντρειας τὸ λιμάνι:
Ἡ δύναμη τῆς Ρώμης νὰ πεθαίνει
σὲ μιᾶς σειριῆνας τὰ μαλλιὰ δεμένη. . .

ΣΕΛΗΝΗ

Στὰ ἰσκιερὰ χαλάσματα ἡ σελήνη,
ἀπόψε σάρκα ὀλόχλωμη ἐφάνει,
μισόσβυστο λὲς ἓνα πυροφάνι
πού τὴν ψυχὴ νεκροῦ μέσα του κλείνει.
Σὰ σάρκα πεθαμένη εἶναι ἡ σελήνη
πού πεθαίνοντας λὲς ἔχει κρατήσει
τοῦ ὠραίου χλωμοῦ ποῦχε ἀγαπήσει
τὴν ὀμορφιὰ πού τῶρα ἀπαλοχύνει.
Στῆς Μακῶρ τὰ παλάτια ὅτι ἐγίνει
στοῦ φεγγαριοῦ τὴν ὄψη ἔχει περάσει
τὴν τραγικὴ ἱστορία νὰ ἐκφράσει.
Κι ἓναν Ἡρώδη στὰ χαλάσματα ἀπαλίνει
ὁ ἐφτάπεπλος πού μιὰ Σαλώμη σέρνει
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄπειρου πεσμένη. . .

Α. ΠΑΛΑΤΙΑΝΟΣ